

[Aage Fogh.]

kommission, kunne føre med sig, at andre kommissioner gjorde sig færdige — jeg kigger venligt til vor højtærede formand for realkreditkommissionen — ville det være en stor fordel. Det er helt urimeligt, at en række kommissioner sidder i årevis uden at afgive betænkning.

Til det ærede medlem hr. Lorentzen skal jeg ikke sige meget andet, end at jeg beklager, at det ærede medlem mener, jeg ikke kan finde mine egne ben. Det har jeg ellers aldrig haft vanskeligt ved. Jeg sagde udtrykkeligt i kommissionen — det står skrevet — at jeg finder skitsen tiltalende, men lovlig dyr. Ved at sammenligne den skitse, vi fik forelagt i kommissionen, med det, der nu er kommet til udtryk i lovforslaget, vil han finde, at der er sparet adskillige millioner kroner.

Jeg vil gerne føje til, at det endvidere er ordnet således, at når arbejdsløsheden går ned, spares der flere millioner kroner for staten, og det finder jeg helt rimeligt. De mange, mange penge, vi i dag giver ud til understøttelse, var langt bedre anvendt, hvis vi kunne bruge dem til bekæmpelse af arbejdsløsheden, så det blev arbejdsløn, der blev udbetalt, i stedet for understøttelse til arbejdsløse.

Alfred Jensen: Socialministeren siger, at det ikke er rigtigt, at der ikke blev taget noget initiativ, før vi fremsatte vort lovforslag den 15. januar, idet formanden for Arbejdsmandsforbundet havde henvendt sig til ministeren, inden møderne i folketinget begyndte i det nye år. Jeg må sige, at det var ikke formændene i de forskellige fagforbund, jeg ville anklage for ikke at have taget noget initiativ. Det, jeg tænkte på, var, at der ikke var taget noget initiativ fra lovgivningsmagts side til en lovændring.

I øvrigt kunne jeg ønske, at man fik mere fyldestgørende oplysninger om virkningerne af det foreslåede end dem, vi er i besiddelse af. Jeg forstår jo nok, at kommissionen skal have oplysningerne, før folketingets medlemmer kan få dem, men det forekommer mig alligevel, at når man så at sige haler sagen væk fra kommissionen, burde man også informere folketingets medlemmer om, hvorledes virkningerne af foranstaltninger

af så vidtrækkende karakter som disse vil blive.

Nu hører jeg, at Kvindeligt Arbejderforbund vil komme til at skulle skaffe 1 270 000 kr. mere årlig, og det ærede medlem hr. Aage Fogh synes, at det er i sin skønneste orden, fordi medlemmerne i dette forbund stort set ikke er forsørgere. Jeg har da forstået loven således, at selv om medlemmerne var ikke-forsørgere alle sammen, ville den komme til at ramme dem alle på samme måde. Det kan vist ikke nytte, at vi står og sysler med begrebet forsørgere eller ikke-forsørgere. For øvrigt ville jeg tro, at de fleste af de kvinder, som tager udearbejde, i allerhøjeste grad bidrager til hjemmets forsorg, og mange bærer den fulde forsørgerbyrde i hjemmene.

Vi er altså kommet i den situation, at en arbejdsløshedskasse med 31 000 medlemmer skal udrede godt 1¼ mill. kr. mere; det bliver 40 kr. pr. medlem, hvis de skal betale det i kontingent. Det er ikke nogen ringe yderligere belastning for de medlemmer, som jo har små fortjenester; det skal man gøre sig klart: de har ringe fortjenester. Det bliver vel ikke mere end ca. 80 øre ugentlig; jeg vil ikke tro, man går op på 1 kr., men det er dog en følelig kontingentforhøjelse, og det forekommer mig, at denne side af lovforslagets virkninger må undersøges. Det foresvæver mig også, at det bliver nødvendigt, at man hæver bundgrænsen, så at man ikke starter på nul, men starter på 10 eller 15 pct. Jeg vil håbe, at man er lydhør over for disse tanker i det udvalg, der kommer til at arbejde med problemerne.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen sagde, at han kunne følge mig langt, men han mente ikke, det var rigtigt, når jeg bebrejdede regeringen, at den ikke var kommet med forslag om fuld refusion til kasserne for udbetalt hjælp. Det har jeg faktisk ikke bebrejdet regeringen; jeg ville heller ikke stille forslag derom. Det, jeg har sagt — det vil jeg tro at jeg er ganske enig med det ærede medlem hr. Hans Rasmussen i — er, at det må være målsætningen, at samfundet, når det ikke sikrer folk arbejde, må give dem det, der er nødvendigt, for at de kan klare sig på lige fod med andre medborgere. Det, vi har stillet forslag om, er i første række karenstidens bortfald, i anden